Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 7 Oktober 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

At søge det der forener

Revisionisterne sætter sig selv uden for den fælles aktion mod USA's Vietnam-krig

De moderne revisionister i visse kommunistiske partiers top har travlt i spørgsmålet om Vietnam. De arbejder energisk på at narre marxister-leninisterne på den limpind, der hedder »Lad os søge det, der forener, lad os gå til fælles aktion mod den fælles fjende til støtte for det vietnamesiske folk, til forsvar for freden«. Det er honningsød tale, der skal skjule den enkle kendsgerning, at ingen e n i g aktion mod imperialisterne er mulig med de moderne revisionister – fordi de ved at gå disse selvsamme imperialisters ærinde omkring Vietnam selv har umuliggjort en sådan enighed. De har mistet retten til at tælles blandt de antiimperialistiske kræfter.

Kan »eskaleringen« standses gennem forhandlinger?

Danske marxisters bedste lokale lærer ved negativt eksempel, DKPs mest fremtrædende »ideolog« Ib Nørlund, har fornylig afgivet et positivt svar på dette spørgsmål.

Sammen med undertegnede talte Ib Nørlund den 10. september i en konservativ gymnasieforening i Gentofte om debatten i den internationale kommunistiske bevægelse og om Vietnam.

Ib Nørlund understregede i sit indlæg om Vietnam nødvendigheden af, at Geneve-aftalen af 1954 om Vietnam blev ført ud i livet. Heri kan vi alle naturligvis være fuldstændigt enige; men hvad havde Nørlund at sige om midlerne til at nå dette mål?

Han talte i k k e om det uomgængeligt nødvendige i at forjage de amerikanske imperialister fra Vietnem. I stedet talte han om, at vi alle »må« få de amerikanske imperialister til at »erkende«, at de »ikke har noget at gøre dér« — altså at de må indse, at deres handlinger er forkastelige og at de derfor med mange undskyldninger må bakke ud!

Ib Nørlund talte meget om den fare for verdensfreden, der ligger i den amerikanske aggression, men han talte i k k e om det uhyre bidrag netop til verdensfredens bevarelse, der ligger i det vietnamesiske folks væbnede kamp mod USA-imperialismen.

Men lad os tage de to centrale punkter i Nørlunds fremstilling af det officielle revisionistiske syn på Vietnam-krigen.

(fortsættes side 2)

Bonus til de høje herrer

På de store bilfabrikker i Gorkij ved Volga har man ifølge APN som »eksperiment« indført et nyt bonussystem. Det er en ny afart af liebermanismen, dvs. det nye profitsystem, der har navn efter den Harkov-professor, der er blevet sat til at lancere det på revisionisternes vegne. Bonussystemet på denne fabrik går i al sin simple enkelhed ud på, at den øverste topledelse — fra direktøren og ned til værkførere — kan opnå ekstrafortjenester på op til 40 pct. af deres »normale« månedsløn, hvis fabrikken opfylder de mål, den har sat sig. Det er kun alt for typisk for udviklingsretningen, at arbejderne overhovedet ikke er nævnt med et ord i denne forbindelse.

Med opgivelsen af den samfundsmæssige planlægning i erindring vil dette i realiteten sige, at topledelsen nu har mulighed for at kunne optræde som udbyttere. Og det kalder man socialisme på overgangen til kommunismen!

INDHOLD

Moskvas plan om en »løsning« 2
Den militære karruseltur (2) 4
Sovjet på vej tilbage 5
USA—Sovjet i ny alliance 6
Støt Vietnam 8

Redaktionsslut 5-10-65

(fortsat fra forsiden)

Ib Nørlund understregede nødvendigheden af at standse USAs eskalering (trinvise udvidelse) af krigen og sagde: »Vi må forhindre at denne kamp (eskaleringen) fører til sejr for aggressoren«.

Ib Nørlund erklærede sig derefter for tilhænger af forhandlinger om Vietnam og udtalte: »Geneveforhandlingerne i 1954 bragte fred i Vietnam, det kan gøres igen«.

Det afgørende er her ikke, at Geneve-forhandlingerne i k k e bragte fred i Vietnam, fordi USA med våbenmagt hindrede aftalerne i at blive ført ud i livet. Det afgørende er følgende:

På den ene side siger revisionisterne: **Vi må sørge for, at eskaleringen ikke fører til sejr for aggressoren!**

På den anden side siger de: **Forhandlinger er en fornuftig vej til at standse eskaleringen!**

Dette er ikke blot selvmodsigende, men også direkte i den amerikanske imperialismes interesse! Vi skal vise hvorfor.

Forhandlinger nu vil være en sejr for USA

Hvad er det for en sejr, den amerikanske aggressor kunne tænkes at vinde gennem sin trinvise udvidelse — sin eskalering — af krigen? Hvilken sejr ønsker han at vinde ad denne vej?

For at besvare dette spørgsmål må vi et øjeblik se på, hvorfor Johnson iværksatte sin eskalering, hvorfor han sender stadig flere tropper til Sydvietnam, hvorfor han stadig forstærker sine bombardementer af Nordvietnam, hvorfor han retter stadig nye provokationer mod Kina.

Årsagen til eskaleringen må først og fremmest søges i den kendsgerning, at den amerikanske imperialisme har t a b t sin »specialkrig« i Sydvietnam, at den er kørt fast

Moskvas plan om en 'løsning'

I en artikel den 20. april 1965 afslørede det albanske partiblad »Zeri i Popullit«, hvordan Hrustjov-revisionisterne i Sovjetunionens top havde tænkt sig at »standse« den amerikanske aggressionskrig mod det vietnamesiske folk. Bladet skrev bl. a.:

»Hrustjov-revisionisterne spiller åbenlyst et farligt spil til skade for det vietnamesiske folk og mod socialismen og freden. De sovjetiske renegaters djævelske plan går ud på at drage den Demokratiske Republik Vietnam ind i deres fælde gennem en operation, der angiveligt går ud på at sende frivillige og våben dertil.

Denne handling fra de sovjetiske revisionisters side, der tilsyneladende er rettet mod de amerikanske imperialister og til »støtte« for den Demokratiske Republik Vietnam, ledsages af amerikanske bombardementer, der vil tage af, når den sovjetiske operation er sat i værk, det vil sige, når de såkaldte sovjetiske »frivillige« ville have besat nøglestillinger i Vietnam forklædt som specialister, raketteknikere og så videre. På denne måde håber de sovjetiske revisionister, efter at have banet vejen for at slukke det heroiske vietnamesiske folks kamp, at skabe en gunstig og forholdsvis rolig situation for samtaler med amerikanerne.

Det heroiske Vietnams Arbejderparti, Vietnams regering og det vietnamesiske folk i nord og i syd er vågne. De holder det blod helligt, som folket har udgydt og udgyder for befrielsen, de holder marxismen-leninismen hellig, og de sovjetiske revisionisters djævelske operation vil naturligvis slå fejl, thi det vietnamesiske folk er årvågent.«

Vore hjemlige revisionister og, hvad vigtigere er, også mange ærlige mennesker i og uden for det af revisionisterne dirigerede Danmarks kommunistiske Parti vil harmdirrende betegne dette som gennem bagvaskelse fra albanernes side mod Sovjetunionen.

Vi beder de ærlige mennesker, der endnu ikke har erkendt, hvor galt det står til i Sovjetunionens top, om alvorligt at overveje sammenhængen mellem albanernes oplysninger og visse bemærkninger fra amerikansk hold.

»Washington Post« for den 17. april 1965 — tre dage før den albanske artikel — erklærede, at afsendelsen af sovjetiske våben til Vietnam er et »opmuntrende element« og vil have en »modererende virkning«. Og bladet tilføjede, at »den direkte konfrontation mellem amerikanske og sovjetiske styrker ... kunne endog fremskynde forhandlinger om en løsning i Vietnam«.

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.

Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.

Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

og befinder sig i en håbløs situation, hvor den hverken kan komme frem eller tilbage.

Vil det da være en »sejr for aggressoren«, hvis han får eskaleret sin krig til en Indo-Kina-krig af en type som Korea-krigen? Nej, det vil tværtimod gøre hans nederlag endnu større!

Vil det da være en »sejr for aggressoren«, hvis han får eskaleret sin krig videre til en omfattende landkrig i Asien ved angreb også på Kina? Nej, det vil tværtimod gøre hans nederlag katastrofalt!

Vil det da være en »sejr for aggressoren«, hvis han får eskaleret sin krig endnu videre til en verdenskrig, måske sågar til en kernekrig? Nej, det vil tværtimod gøre hans nederlag totalt!

Den eneste »sejr for aggressoren« i hans eskalering, der kan være tale om, er netop, at han gennem denne eskalering får held til at skræmme Vietnams folk til at søge en udvej af krigen gennem forhandlinger!

Forhandlinger vil skærpe krigsfaren

Forhandlinger med tilhørende våbenhvile er den e n e s t e chance, de amerikanske aggressorer i Vietnam har for at nå deres foreløbige mål: at sikre Sydvietnam som en slags amerikansk koloni, at sikre Sydvietnam som militær angrebsbase mod Nordvietnam, mod hele Indo-Kina, mod Kina.

Forhandlinger med tilhørende våbenhvile er i d a g de amerikanske aggressorers inderligste ønske, fordi det alene vil give dem et hårdt tiltrængt pusterum, give dem mulighed for at slikke deres sår og samle kræfter til nye fremstød, fordi det alene kan modvirke deres stadigt større isolation i verden og dæmme op for den voksende modstand mod krigen — også i USA selv.

Forhandlinger mellem aggressorerne og det kæmpende vietnamesiske folk kan i dag overfladisk set skaffe »fred« i Vietnam og standse eskaleringen; men det bliver en fred, der tillader fortsat amerikansk undertrykkelse af det sydvietnamesiske folk, og som på længere sigt vil skærpe krigsfaren.

Ved at anvise forhandlinger som middel til at undgå at lade »aggressoren vinde sejr i sin eskalering« arbejder de moderne revisionister fra Kosygin til Nørlund derfor netop på at lade aggressoren vinde den sejr, han stiler efter med selve denne eskalering, og som han ikke k a n vinde på slagmarken.

Hellere dø end være slaver!

Af frygt for eskaleringen forsøger revisionisterne ved deres arbejde for en forhandlings »løsning« at få Vietnams folk til at bøje sig for aggressorens terror og bombardementer. De forsøger at få Vietnams folk til at erklære, at det »lille« Vietnam ingen mulighed har for at modstå den »overlegne« amerikanske imperialisme og til derfor at bøje hovedet for uretten.

Revisionisterne forsøger ved deres arbejde for »forhandlinger« at aflede folkenes harme over den amerikanske aggression — at lede den over i frygten for eskaleringens følger og således forvandle den voksende vrede og kampvilje mod den amerikanske imperialisme hos folkene verden over til et tryk mod det vietnamesiske folk for at få det til at indstille kampen og erklære sig for slået!

Vietnams folk har allerede givet revisionisterne svaret: »Vi vil hellere dø end lade os slavebinde!« Og netop i dette svar ligger garantien for, at Vietnams folk hverken dør eller bliver slavebundet!

Det vietnamesiske folk i syd og i nord giver gennem sin stædige og sejrrige kamp mod den tilsyneladende overmægtige fjende et strålende eksempel på, at det revolutionære folk er stærkere end selv den bedst og mest »overlegent« bevæbnede imperialistiske aggressor. Vietnams folk vil føre sin kamp mod imperialismen igennem til sejr og vil dermed inspirere andre til at vove at kæmpe og at vove at vinde denne kamp!

Revisionisterne i de forskellige partiers to[illegible] — fra Kosygin til Ib Nørlund — forsøger derfor ved deres arbejde for en forhandlings-»løsning« ikke blot at standse det vietnamesiske folks kamp mod den amerikanske imperialisme, men ved at standse denne kamp også at tage modet og troen fra alle undertrykte folk og nationer, at standse a l kamp mod imperialismen!

Af frygt for eskaleringens følger for dem selv ønsker de moderne revisionister i partiernes top at standse folkenes frigørelseskamp og at henvise dem til en e v i g slavebinding og udbytning, hvis ofre i lidelser og menneskeliv ville blive tifold større end selv eskaleringens værste følger!

☆

Det er derfor, vi siger, at de moderne revisionister fra Kosygin til Ib Nørlund arbejder s a m m e n med de amerikanske imperialister m o d det vietnamesiske folk og mod alle verdens revolutionære folk.

Det er derfor, vi siger at de moderne revisionister har sat sig uden for de antiimperialistiske kræfter.

Det er derfor, vi siger, at kampen mod imperialismen forudsætter kamp mod den moderne revisionisme.

Det er derfor, vi siger, at »fælles aktion« mellem moderne revisionister og marxister-leninister omkring Vietnam og mod imperialismen overhovedet er en umulighed.

Der er simpelthen i n t e t, der forener de to parter i denne sag!

Gotfred Appel.

Skaf Orientering flere læsere!

Husk bidrag på giro 12 79 25

DKPs kongresdebat

Den militære karusseltur

(fortsat fra sidste nummer)

Ingen klar stilling

Under opgøret med Aksel Larsen forud for DKPs 20. kongres spillede stillingen til militærpolitikken en stor rolle. Larsen gik som bekendt ind for Danmarks totale og isolerede afrustning, hvilket centralkomiteens flertal med rette stemplede som en demagogisk parole. Men hvilken stilling partiet i øvrigt skulle tage lå usikkert, hvorfor den 20. kongres da også vedtog at pålægge den nye centralkomité at »drage omsorg for en nærmere udarbejdelse af partiets militærpolitiske linje.«

Herpå blev der foretaget nogle spæde forsøg, der kun havde til følge, at forvirringen blev større. En slags klaring kom dog ved Alfred Jensens forslag ved behandlingen af militærforliget i folketinget i foråret 1959, hvori det bl. a. hed: »Danmark (må) i og uden for FN understøtte Sovjetunionens forslag om international afrustning efter aftale over en 4-årig periode og i øvrigt indtil international afrustning er gennemført sætte ind for følgende: 1. Fremme af alle initiativer for **nedrustning** (vor fremhævelse, red.), forhandling og fredens sikring og i fornødent omfang selv tage sådanne. 2. Aftale om indstilling af prøvesprængningerne og forbud mod kærnevåben. 3. Oprettelse af en atomfri, militært udtyndet zone i Europa. 4. Frigørelse fra NATO under indsats for anerkendelse af landets neutralitet.«

Det var under de daværende internationale og nationale forhold et omend ikke tilfredsstillende, så dog antageligt standpunkt. Men under indtryk af SFs dannelse steg usikkerheden om denne formulerings holdbarhed i kampen om at bevare partiets parlamentariske stilling. Dette kom til udtryk i en programudtalelse fra landskonferencen 16.—18. september 1960, hvori det bl. a. hedder:

»Danmark opsiger sit medlemsskab i NATO, ophæver det militære samarbejde med USA og Vesttyskland, sløjfer alle fremmede depoter og baseanlæg, **erklærer sig som neutral stat og søger stormagtsgarantier for sin neutralitet!**« (vor fremhævelse, red.), hvilket jo ikke var eller er realistisk politik, al den stund det ikke er tænkeligt, at USA og England ville garantere en stats neutralitet, efter at den havde forladt NATO, mens det tværtimod er højst tænkeligt, at USA ville tvinge Danmark til at blive i NATO og under alle omstændigheder ville udvide besættelsen af Grønland.

I samme programudtalelse undveg man at tage klar stilling til spørgsmålet om nedrustning eller afrustning ved at sige: »Militærudgifterne nedskæres øjeblikkeligt, og forsvaret indrettes på at beskytte landets neutralitet og selvstændighed. Danmark må gå klart ind for international afrustning . . .«

Karusselturen endt

Efter SFs fremgang ved folketingsvalget den 15. november 1960 og i takt med Hrustjov-revisionisternes demagogiske manøvrer er DKPs militærpolitiske karusseltur endt med diskussionsgrundlagets formulering i pkt. 5, hvor det hedder: »Danmark må virke for kontrolleret, international afrustning og må, **uden at afvente en sådan, selv tage skridt til afrustning.**«

Nu er selv DKPs ledelse klar over, at en sådan isoleret afrustning ikke er mulig, sålænge Danmark er medlem af NATO. Derfor foretog de det såkaldte fredsinitiativ i 1963, hvor »ansvarlige politikere« i Sovjetunionen, Polen og DDR tilkendegav, at de ville respektere en dansk anmodning om garanti af landets neutralitet og landets erklæring om at være atomfrit område og være rede til at indgå i et flersidet garantisystem sammen med vestmagterne.

Dette »initiativ« fik naturligvis ingen betydning, fordi det ikke var resultat af en bevægelse i befolkningen, og fordi det ikke modsvarer den politiske og militære situation i Nordeuropa.

Kærnevåben sikrer neutralitet

Truslen ,mod Danmarks og andre nordiske landes selvstændighed og frihed kommer fra den amerikanske og vesttyske imperialisme. Denne trussel vil ikke blive formindsket ved Danmarks og/eller Norges udmeldelse af NATO og fælleskommando. En sådan trussel kan ikke imødegås ved at erklære sig neutral og atomfri, idet en sådan erklæring vile være ensbetydende med at lægge Danmark og andre nordiske lande åben for imperialistisk aggression.

Når folkets kamp mod imperialismen og dens pagtsystem har vokset sig så stærk, at en ændring af politikken er mulig, må et kommunistisk parti have udarbejdet en politik, der svarer til denne nye situation. Da det er klart, at Danmark og Norge ikke kan forsvare deres selvstændighed isoleret og ved en uvæbnet neutralitet, må de søge forbund indbyrdes og med Sverige, således at de gensidigt kan hjælpe hinanden uden at engagere sig i de bestående militære pagter.

☆

Hvilken politik skal der da føres i i den nuværende situation? Eller sagt med andre ord, hvordan fremmer et kommunistisk parti folkets kamp for verdensfred og national uafhængighed?

Det gør det ved at sætte sig i spidsen for en bevægelse, der omfatter arbejderklassen og den arbejdende befolkning og den del af bourgeoisiet, der kan gå mod monopolerne og imperialismen. En sådan bevægelse må have til mål at fremtvinge Danmarks opsigelse af Den Nordatlantiske Traktat og udmeldelse af NATO, opsigelse af overenskomsten med USA (NATO) om baserne på Grønland og ophævelse af det dansk-vesttyske militære samarbejde.

En sådan bevægelse må endvidere gå ind for og arbejde for et forbud mod og ødelæggelse af alle kærnevåben, støtte Kinas forslag om indkaldelse af en konference bestående af alle regeringer til at diskutere dette spørgsmål og til at opnå en aftale om, at kærnemagterne og de magter, der står over for at blive kærnemagter, erklærer

ikke at ville anvende kærnevåben hverken mod ikke-kærnemagter og kærnevåbenfri zoner eller mod hinanden.

Det må være let for kærnemagter, der ikke har aggressive hensigter, at afgive en sådan erklæring. Det vil kræve hård kamp for alle fredselskende folk at tvinge den amerikanske imperialisme ind i en sådan aftale.

Men en sådan aftale, der har den fordel, at den kan gennemføres uden særlige kontrolforanstaltninger, og at den overflødiggør det for ikke-kærnemagter at skaffe sig kærnevåben, er en selvfølgelig forudsætning for, at al tale om oprettelse af sikkerhedsordninger i Europa og andet steds, oprettelse af kærnevåbenfrie zoner, forbud mod kærnevåbenforsøg og ophævelse af militære baser på fremmed territorium har nogen mening.

En sådan bevægelse må for Danmarks vedkommende fremtvinge en militær- og udenrigspolitik, der søger oprettet et væbnet neutralitetsforbund med de andre nordiske stater, som, så længe der ikke er opnået en aftale mellem kærnemagter af den omtalte art, **kan blive tvunget til at støtte sig på et selvstændigt kærnevåben.**

Et sådant væbnet nordisk neutralitetsforbund må sammen med andre sandt neutrale, hvilket vil sige antiimperialistiske kærnemagter og ikke-kærnemagter føre en politik, der bryder imperialisternes kærneafpresningspolitik, og en politik, som går ind for forbud mod og ødelæggelse af kærnevåben, for ophævelse af alle former for militære baser på fremmed territorium.

Et kommunistisk parti må dristigt og ufortøvet tage denne kamp op, må klart og tydeligt erklære sine mål og fordomsfrit søge samarbejde med alle, der er eller kan blive enige om disse mål. Et kommunistisk parti må under sammentømringen af en sådan bevægelse støtte sig på erfaringerne fra modstandskampen under besættelsen og må lære at mestre alle former for kamp.

Et parti, der formår at gennemføre en sådan kamp, vil ikke mangle folkets støtte. Et parti, der mestrer en sådan politik, vil styrke fredens og socialismens sag.

Men er DKP et sådant parti?

—T

Sovjet på vej tilbage til kapitalismen

Der eksperimenteres med kollektivbrugenes ophævelse

Der er måske ikke noget at sige til, at ærlige og trofaste kommunister spærrede øjnene lidt op — nogen blev måske endda lidt sure — da marxister-leninisterne i deres kritik af den sovjetiske revisionisme påpegede, at man i Sovjetunionen var slået ind på en vej, der ville føre til genoprettelse af kapitalistiske tilstande.

Profit er nu den røde tråd

Dengang fandtes der heller ikke så mange håndgribelige beviser for det som nu. Men nu har man fra sovjetisk side leveret en hel serie beviser, hvorved rigtigheden af marxister-leninisternes daværende påstande og antydninger af den kommende udvikling ligger klar for dagen.

Det må være tilstrækkeligt her at anføre, at der i den senere tid i sovjetiske dagblade og tidsskrifter er fremkommet mangfoldige artikler, der tydeligt og klart viser, hvor revisionisterne ønsker den såkaldte økonomiske debat ført hen.

Gennem mange artikler går som den røde tråd, at man propagaderer indførelse af profitmotivet som drivfjederen for — opbygningen af kommunismen! Man har mange steder igangsat, hvad man kalder eksperimenter for at se, hvorledes man lettest kan bringe de kapitalistiske metoder til fri udfoldelse — under socialismen!

Endnu drister revisionisterne sig ikke til åbent at sige, hvad det er, de vil. Man pakker det lidt ind og kommer med forskellige udflugter. Men tilbage bliver — desværre for socialismen og den del af den sovjetiske befolkning, som virkelig kan kaldes arbejdende — at man er i fuld gang med at underminere en af de bærende grundpiller i socialistisk samfundsøkonomi: Planlægningen. På det allersidste slår man på trommer for på landet at få genindført privatejendomsretten — selve det udbyttersystem, som oktoberrevolutionen i 1917 fejede over ende.

»Muligheder for privat landbrug«

Dette er særligt tydeligt kommet til udtryk i landbruget. I sin tale i anledning af Oktoberrevolutionens årsdag sidste år gav første partisekretær Leonid Brezjnev oplysning om en række foranstaltninger som var gennemført med henblik på »yderligere fremgang«. Han lagde stor vægt på den økonomiske stimulans (profitmuligheden). Han sagde, at princippet om kollektivbrugenes og kollektivbrugsmedlemmernes økonomiske interesse i arbejdet måtte tilgodeses i større omfang. I referatet af talen, der var gengivet i pressebureauet Novostis bulletin den 12. oktober sidste år, hedder det udtrykkeligt, **at der herved bl. a. »tænkes på mulighederne for privat landbrug«. Statsmagtens og andre organer havde fået påbud om at bistå bønder, arbejdere, funktionærer og andre med at anskaffe kvæg, svin, får og fjerkræ samt foder til dyrene.**

Alt dette ville måske være rimeligt, hvis hrustjovisterne ikke samtidig påstod, at man var i gang med at opbygge kommunismen, der som bekendt forudsætter en meget højt udviklet bevidsthed, hvor den enkeltes arbejde bliver et behov. Det er vrøvl at ville hævde, at man kan udvikle den private ejendomsret og opbygge kommunismen samtidig.

Jorden overdrages »på æresord«

Senere tildragelser viser, hvorledes det er gået. Vi tager ungdomsbladet Komsomolskaja Pravda fra den 7. august 1965. I en stor artikel, der

begynder på forsiden og fortsætter inde i bladet, propaganderes der — og det er ikke tilfældigt — for, at man skal opgive det socialistiske ejendomsforhold. Det hedder ordret i artiklen:

»Folkets ejendomsret bør have konkrete repræsentanter, der til stadighed har berøring med denne ejendomsret, som folket har givet dem til opgave at varetage og udvikle. Administrationen af folkets penge overdrages (repræsentanterne) efter undertegnelsen af en forpligtelse. Og det, der er dyrere end penge — jorden — overdrages på æresord til alle og enhver. Men måske kan man ikke have tillid til en gruppe mennesker, der er udstyret med fuldmagt til at være jordens herre i folkets navn og på dets vegne?«

Artiklens forfater, en vis V. Sjulin, der er chefagronom på statsbruget Krasnojarskij i Altaj-området, mener ikke, at der er noget i vejen for, at en lille gruppe mennesker — han taler om en gruppe på 4—6 personer — kan få overdraget jorden. Han anfører, at jorden er overdraget til stats- og kollektivbrugene, og han stiller selv spørgsmålet, om hans forslag ikke vil være en krænkelse af den socialistiske ejendomsret. Han besvarer spørgsmålet benægtende med dette argument:

»Kan man lukke øjnene for de mange tilfælde, hvor folk har denne opfattelse af den samfundsmæssige ejendomsret: »Privat ejendomsret er vi glade for, men folkets, statens ejendomsret, er 'herreløs'.«

I fortsættelse af dette beretter han om, hvorledes jorden formelt tilhører kollektiv- og statsbrugene, men »direktører (kollektivbrugsformænd), agronomer og andre specialister skifter, og jorden bliver dækket af ukrudt, skadedyrene slår sig ned, og sandet breder sig.«

Man må her have i erindring, at da Hrustjov og Co. for nogle år siden pludselig fandt ud af, at man skulle afhænde de statsejede produktionsmidler på landet, nemlig landbrugsmaskinerne, til kollektivbrugene, og nedlagde det udstrakte net af maskin- og traktorstationer, som sammen med partiet skulle være det politiske bindeled mellem by og land, skete det med bl. a. den begrundelse, at så ville bønderne udnytte maskinerne bedre, og derved ville produktionen stige.

Ad Titos vej – tilbage

Artiklen i Komsomolskaja Pravda taler for sig selv om, hvorledes det ene fejlgreb eller rettere sagt det ene anslag efter det andet mod socialismens bærepiller har fået vidtrækkende konsekvenser, således at man i dag kan tale om krisetilstande.

Afhændelsen af maskinerne har bl. a. medført, at den tidligere kendte ujævne udvikling af gode og mindre gode kollektivbrug er blevet forøget. Hvorledes man ad denne vej skal vokse over i kommunismen, som hrustjovisterne har talt så meget om, har de ikke kunnet redegøre for.

Sjulin oplyser i sin artikel, at man i Kazakstan er i gang med et eksperiment, som følger de linjer, der er opridset her, og som går ud på intet mindre end at dele kollektivbrugene op i smålodder.

Men netop fordi det drejer sig om grundlaget for den socialistiske samfundsøkonomi, er eksperimenter farlige, især når de foretages af folk, som gradvist, men målbevidst glider længere og længere ud af den vej, der efter jugoslavisk Titomønster vil føre tilbage til kapitalismen.

—d

USA-Sovjet i ny alliance

Sovjet kan ikke løbe fra sit ansvar for Indiens aggression

I en ledende artikel den 18. september beskæftigede *Renmin Ribao* (Folkets Dagblad) i Peking sig med spørgsmålet om »Hvem støtter den indiske aggressor« mod Pakistan. Efter at have gennemgået den amerikanske imperialismes støtte til det såkaldt »alliancefrie« Indien i dets aggression mod Pakistan gik bladet over til Hrustjov-revisionisternes holdning i striden mellem de to lande. Vi bringer her de væsentligste punkter af dette afsnit af den ledende artikel.

TASS forvrænger kendsgerningerne

Sovjetunionens revisionistiske ledelse synger den samme sang som den amerikanske imperialisme omkring den indisk-pakistanske konflikt. Også den foregiver upartiskhed, men begunstiger i virkeligheden de indiske reaktionære og støtter den indiske aggressor for hvert skridt. I denne henseende sakker den ikke en tomme bag ud for den amerikanske imperialisme.

Efter at de indiske reaktionære havde startet væbnet provokation og aggression mod Pakistan udsendte TASS to erklæringer, og den sovjetiske regeringschef sendte separate budskaber til den indiske statsminister og den pakistanske præsident. Lad os se på, hvad det var for dokumenter.

For det første sagde de sovjetiske ledere i deres omtale af den indisk-pakistanske konflikt, at »pakistanske tropper er trængt flere snese kilometer ind på indisk territorium,« før de nævnte, at »indiske tropper har overskredet statsgrænsen i Punjab i nærheden af Lahore«. Dette er en bevidst forvrængning af kendsgerningerne. De undgår at nævne den uomstødelige kendsgerning, at de indiske tropper først undertrykte modstanden fra den lokale befolkning i Kashmir og derefter overskred våbenstilstands-linjen for at iværksætte angreb på den pakistansk-kontrollerede sektor, men omtaler Kashmir-området, hvis fremtidige status endnu ikke er fastlagt, som indisk territorium og beskriver det modangreb, som pakistanske tropper var nødt til at foretage i selvforsvar i Kashmir-området, som indtrængen »på indisk territorium«. Ved at gribe til sådanne midler i forvrængning af sandheden og ved at sammenblande kendsgerningerne om, hvem der er aggressor,

og hvem der er offer for aggression, placerer Sovjetunionens revisionistiske ledende klike ansvaret for fremprovokeringen af den væbnede konflikt hos Pakistan for at dække over Indiens forbryderiske iværksættelse af aggression.

For det andet har de sovjetiske ledere talt en hel del om de indiske reaktionæres politik og har erklæret, at deres »alliancefrie politik har fået bred international anerkendelse«, ligesom de har rost Indiens »hengivenhed over for fredens og den fredelige sameksistens' politik«. I virkeligheden aflagde de indiske reaktionære for længe siden deres kappe af »alliancefrihed«, forrådte de fem principper for fredelig sameksistens og begik i direkte modstrid med folkerettens elementære normer aggression mod Kina tidligere og mod Pakistan nu. Gennem deres egne åbenlyse aggressionshandlinger har de atter og atter revet deres maske af »fredens og den fredelige sameksistens' politik« i stykker. Men de sovjetiske ledere har gjort sig megen umage med at vaske dem rene.

Dette viser endnu engang, at Sovjetunionens revisionistiske ledelse er en klike, der ingen principper har. De går så vidt som til at kalde sort for hvidt, og de beskriver bevidst et land, der gentagne gange har iværksat væbnet aggression mod andre lande, som et land der følger en »fredens og den fredelige sameksistens' politik«.

For det tredie har de sovjetiske ledere ondsindet bagtalt og angrebet de lande, der støtter Pakistans kamp mod aggressionen. De hævder, at disse lande »søger at profitere på en forværring af de indisk-pakistanske forbindelser« og opfordrer til, at »alle stater bør advare dem, der letter oppiskningen af konflikten gennem deres ophidsende erklæringer«. Denne praksis fra de sovjetiske lederes side viser klart, hvor dybt Sovjetunionens revisionistiske ledelse er sunket i forræderi mod folkenes interesser i verden.

I stedet for selv at støtte kampen mod aggression, modsætter de sig i virkeligheden, at andre støtter denne kamp, og foruden selv at rejse indvendinger opildner de andre stater til at gå imod de lande og folk, der indtager et retfærdigt standpunkt til den væbnede konflikt mellem Indien og Pakistan, og som støtter Pakistans kamp mod aggression. Alt tyder på, at de sovjetiske ledere drømmer om at benytte denne lejlighed til at starte en ny antikinesisk kampagne i verden.

Sovjet støtter Indiens krav på Kashmir

Det må påpeges, at de sovjetiske ledere i alvorlig grad er ansvarlige for den indisk-pakistanske væbnede konflikt, da konflikten brød ud over Kashmir-striden, og da de sovjetiske ledere i de sidste 10 år i dette spørgsmål har taget de indiske reaktionæres parti og ingen anstrengelser har skyet for at støtte deres anneksionspolitik over for Kashmir. Kashmir-spørgsmålet er tydeligt nok en uløst konflikt. Ikke desto mindre erklærede N. S. Hrustjov offentligt så tidligt som i december 1955, at den sovjetiske regering betragtede Kashmir som »en uadskillelig del af Republiken Indien«. Han tilføjede, at »spørgsmålet om Kashmir er blevet løst af Kashmirs folks selv.« Siden da har de indiske reaktionære fået opmuntring og støtte fra de sovjetiske ledere i hver eneste af deres handlinger for at sabotere internationale aftaler og annektere Kashmir. I den nuværende konflikt aflagde Kiril T. Mazurov, første viceformand for USSR's ministerråd, kort efter at de indiske styrker havde overskredet våbentilstandslinjen i Kashmir, et særligt besøg i New Delhi for at opmuntre de indiske reaktionæres arrogance.

Han bekræftede den sovjetiske politik omkring Kashmir-problemet og erklærede, at denne politik »forbliver uændret«. De sovjetiske ledere kan tydeligt nok ikke vige uden om det ansvar, der hviler på dem, for de indiske reaktionæres aggression mod Pakistan.

Principløshed og undergravning af freden

I spørgsmålet om krig og fred har revisionisterne altid undladt at drage en skillelinje mellem retfærdig krig og uretfærdig krig. De bliver principløse pacifister og modsætter sig det ene øjeblik en retfærdig krig og deltager fanatisk i eller støtter det næste en uretfærdig aggressionskrig. Hvilken forklædning de end iører sig, tjener de altid til at understøtte uretfærdige aggressionskrige og undergrave freden. Dette gjaldt de gammeldags revisionister, og det gælder de moderne revisionister. Det gjaldt Hrustjov, og det gælder de nuværende sovjetiske ledere.

De sovjetiske ledere følger Hrustjov-revisionisme uden Hrustjov. For at gennemføre deres generallinje for amerikansk-sovjetisk samarbejde om at dominere verden modsætter de sig altid folkenes revolutionære kampe og krige og hjælper dermed den amerikanske imperialisme og dens håndlangere. De støttede skamløst de indiske reaktionære i deres angreb på det socialistiske Kina og støtter dem nu skamløst i deres aggression mod Pakistan. Dette viser klart, hvor dybt Hrustjov-revisionisterne er sunket.

FUTURA-NYHEDER

I løbet af kort tid udkommer:

DE HISTORISKE ERFARINGER
MED PROLETARIATETS DIKTATUR

✲

UKUELIGE VIETNAM
Vietnams røst fra nord og syd
(maj til august 1965)

✲

Anna Louise Strong:
BREVE FRA KINA

Hold øje med annoncerne i dagspressen

FORLAGET FUTURA

BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
803 KØBENHAVN

STØT VIETNAM

Hver dag i Vietnam bliver mennesker dræbt eller såret, deres hjem lagt øde, deres marker og skove svedet af.

Det vietnamesiske folk i nord og i syd kæmper for retten til at leve, for retten til at bestemme over egne indre anliggender. Det vietnamesiske folk kæmper for virkeliggørelse af Geneveaftalerne, der garanterede landets selvstændighed og territoriale integritet.

Parolen i Vietnam er: »Befri syd, forsvar nord og genforen fædrelandet!« Men det vietnamesiske folk kæmper ikke blot for sig selv. Dets kamp mod de amerikanske imperialistiske angribere på Sydvietnams jord og i luften over Nordvietnam er en kamp for freden i hele Indo-Kina, i hele Sdyøstasien, i hele verden. Vietnams folk kæmper også for os!

HVAD KAN VI GØRE TIL GENGÆLD?

Bølge efter bølge af amerikanske fly kastede den 13. juni deres bomber over spedalskheds-sanatoriet Quynh Lap i Nordvietnam, det største i sin art i landet. De første angreb alene kostede mere end 80 patienter livet, og de følgende fem dage blev sanatoriet ved gentagne bombardementer og beskydninger jævnet med jorden. Hvert angreb kostede menneskeliv — patienter, sygeplejersker, læger.

Vietnam har officielt protesteret mod de barbariske bombardementer af Quynh Lap sanatoriet til den internationale kommission for Vietnam. Burmas spedalske har protesteret over for USA. Mange andre har givet udtryk for deres harme og har benyttet denne lejlighed til at kræve bombardementerne af Nordvietnam indstillet og alle amerikanske tropper trukket bort fra Sydvietnam.

VÆR MED I DENNE PROTEST — VIS AKTIV SOLIDARITET

Protestér mod USAs angrebskrig mod det vietnamesiske folk og lad protesten få form af kontant støtte til de uskyldige ofre. Send et beløb — stort eller lille — på giro 12 03 90, overlærer Anna Tvermoes Thuesen, Buskager 22, Vanløse, mærket VIETNAM. Pengene bliver under kontrol af inspektør, tilsynsførende ved banker og sparekasser, cand. jur. W. Thorndahl oversendt det vietnamesiske Røde Kors til hjælp til genopbygning af spedalskheds-sanatoriet Quynh Lap!

Ovenstående er tiltrådt af:

Gotfred Appel, forlagsleder
Esther Brinch, translatør
Chr. Christensen, formand for Havnearbejdernes Fællesforbund
Viggo Forchhammer, universitetslektor
Holger Foss, fagforeningsformand
Helge Funder, tillidsmand
Inger Gamburg, f. bestyrelsen for Kvindeligt Arbejderforbund, afd. 5
P. V. Glob, professor, dr. phil.
Elsa Gress, mag. art., forfatter
Chr. Vilh. Hagens, advokat
Ole S. D. Hansen, landsformand for Socialistisk Ungdoms Forum
Uffe Hansen, præst
Andreas Harboe, hotelejer
Ib Hauge, overlærer, medlem af Københavns borgerrepræsentation
G. Heinild, tandlæge
Svend Heinild, overlæge, dr. med.
Børge Houmann, forlægger
Jørgen Jacobsen, advokat
Gregers Jensen, maler og grafiker
Knud Jespersen, partiformand, Danmarks kommunistiske Parti
Gunnar Kanstrup, typograf, formand for Danmarks kommunistiske Ungdom
Villy Karlsson, chefredaktør
Michel Lacor, musikhistoriker
O. Fjord Larsen, civilingeniør
Jens Lohmann, formand for Clarté
Carl Madsen, landsretssagfører
Ivan Malinovski, forfatter
Tage Meyling, læge
Kai V. Moltke, MF
Georg Moltved, læge
Ester Nagel, forfatter
Erik B. Nissen, fhv. forstander, Antvorskov højskole
Alfred Petersen, fhv. forbundsformand
H. Philipsen Prahm, overlæge, speciallæge i psykiatri
Halfdan Rasmussen, forfatter
Vagn Rasmussen, kommunelærer
Hans Scherfig, forfatter og maler
Peter Steen, skuespiller ved Det kgl. Teater
Erik Stinus, forfatter
Anna Tvermoes, overlærer
Holger Vivike, MF
Tage Voss, læge
Svend Wagner, oberstløjtnant

'Fredsløsning' er farligere end bomber

Formanden for Indonesiens kommunistiske Parti, D. N. Aidit, besvarede den 16. august spørgsmål fra 50 afro-asiatiske journalister. På et spørgsmål om løsningen på Vietnam-problemet svarede Aidit, at dette først og fremmest afhang af, hvilken vej det vietnamesiske folk valgte at gå. Han sagde derefter:

»I øjeblikket angribes det vietnamesiske folk af to kategorier af våben: bomber og såkaldt »fredelig løsning«. Angrebet med den sidste kategori repræsenterer sandsynligvis den største fare, hvis de revolutionære ikke er årvågne. Det mest opmuntrende er, at det vietnamesiske folk og dets ledere er årvågne over for denne »fredsoffensiv«.

Det vietnamesiske folk er opfindsomme og tapre soldater. De vil slå de amerikanske aggressorer med eller uden hjælp ude fra. Derfor er det ikke rigtigt for dem, der har ydet Vietnam hjælp, at udbrede sig om, hvor uhyre stor denne hjælp har været. Det, der kræves af dem, er at de fortsat udvider deres hjælp til Vietnam. De bør altid huske, at deres bistand, hvor uhyre stor den end kan være, ikke på nogen måde tåler sammenligning med den bistand, som det vietnamesiske folk yder dem, der har hjulpet det.«

HAMMER 94 18 00